

A Generális Apát levele
2013 Karácsonyára

„Bilincseimet összetörted!”

Kedves Ciszterci Testvéreim!

Az elmúlt év örömteli, vagy fájdalmas eseményei – Rendünkben, Kongregációinkban, mindnyájunk közösségében – figyelmesebbé és érzékenyebbé tettek annak a szabadságnak a kérdésére, amellyel a hivatásunkat kellene megélnünk. Ugyanakkor mindnyájunkat megszólít Ferenc Pápa tanúságtétele és arra hív, hogy találjuk meg újra az evangéliumi buzgóságot, és, hogy újítsuk meg, és főképpen kérjük a Szentlélektől, a szívünknek és az életünknek azt a készséges nyitottságát, hogy örömmel és határozottan kövessük az Urat mindazon emberi „perifériákra”, ahol még Jézust nem ismerik és szeretik. A nemrég megjelent *Evangelii gaudium* kezdetű Apostoli Buzdítás az egész Rend számára feldolgozandó mű és segítség a megtéréshez, hogy megértsük, hogyan juthatunk el karizmánk mélységére és tágasságára, még nagyobb hálával és örömmel. Mindehhez azonban, mint mindenhez, az alapfeltétel az a szabadság, amellyel beleegyezően Isten tervébe. Ez az, amiről most szeretnék elmélkedni veletek.

A vaslánc és Krisztus lánc

Jézus-Krisztus azért jött, hogy szabaddá tegyen bennünket, mégpedig valóban szabaddá: „Ha tehát a Fiú szabaddá tesz benneteket, akkor valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,36). Mit jelent valóban, tehát igazából szabadnak lenni?

Ezzel kapcsolatban gyakran idézem azt az epizódot, amelyet Nagy Szent Gergely mesél el a *Dialogusok* harmadik könyvében. A Marsicus-hegyen egy Márton nevű remete “kezdetben, amikor elment, hogy ezen a hegyen éljen, [...] a lábát egy

vasláncsal kötötte meg, melynek másik végét egy sziklához rögzítette, úgy, hogy ne tudjon messzebbre jutni, mint az a tér, amelyet a kifeszített lánc meghatároz. Mikor a szent életű ember, Benedek ezt meghallotta [...] gondoskodott arról, hogy tanítványa által tudtára adja: 'Ha az Isten szolgája vagy, akkor ne vaslánc tartson téged, hanem Krisztus lánc'. Ezekre a szavakra, Márton azon nyomban leszedte magáról a bilincset, de később is, soha sem lépett az ő immár szabaddá vált lába távolabbi helyre, mint ahová még megkötözve elért" (Dialogusok, III,16).

Szent Benedek nem azt mondta Márton remetének, hogy meg kellene szabadulnia minden megkötöttségtől, és nem kínált neki olyan szabadságot, amelynek a célja önmagában lenne: ellenkezőleg, arra hívta meg, hogy belsőleg kösse magát Krisztushoz. „Krisztus lánc” sokkal erősebb kötelék, mint egy vaslánc, és mégis olyan kötelék ez, amely szabaddá tesz bennünket. Hogyan? Úgy, hogy cselekvésre készíti a szabadságunkat. Ahhoz, hogy megmaradjon Krisztushoz kötődve, tehát, hogy Őhozzá tartozzon és „Isten szolgája” legyen, az ember nem háríthatja át a szabadságát a vasakra, amelyek beszorítják az egyik lábát, sem pedig törvényekre és szigorú szabályokra, amelyek az erő és a félelem segítségével ott tartják. Ahhoz, hogy Krisztushoz kapcsolódjunk, az embernek használnia kell a szabadságát, amellyel belegyезik az Ő szeretetébe, beleegyeznek a Vele való barátságba. Ellentétben azzal, amit az uralkodó közvélemény állít, az emberi szabadság akkor élő és akkor érett, amikor tud amelletт dönteni, hogy hova tartozik, és amikor ezt a döntését pillanatról-pillanatra megújítja, minden egyes találkozáskor, minden eseményben, minden körülményben, szabadon és nem kényszerből. A szabadság, ellentétben a vasláncsal, láthatatlan, de megmutatkozik azokban a kötődésekben, amelyeket ő maga köt meg és fogad el, azokban a megkötésekben, amelyeket maga választ, és amelyekhez hűséges marad. A hűség, az élet minden területén, olyan odatartozás, amelyet állandóan megújítunk szabadságunkkal.

Miért is tűnik olyan nehéznek, a monostorokban, a közösségekben, a családokban, az egész társadalomban az, hogy mindig újból a hűség kötelékét válasszuk? Talán éppen azért, mert azt hisszük, hogy a szabadság magától megszületik, vagy inkább, hogy a semmiből születik. Azok a „vasláncok”, amelyek gyakran virtuálisak, érzelmi, moralizáló, mind olyan kötődések, amelyekben a szabadságunk egyedül marad, kapcsolat nélkül. Az emberi szabadság ezzel szemben azért van, hogy megszülessen, növekedjen és mindig személyes kapcsolatban fejeződjék ki, Istennel és a többiekkel. Az ember nem tud kapcsolatban lenni a vassal. A vasláncsal Márton remete egyedül volt saját magával. Ellenben „Krisztus lánc” egy kapcsolat Vele. Kapcsolat, barátság, és ebben a kapcsolatban jön létre az a tér, amelyben a szabadság képes élni, magát kifejezni, és hűséget és szeretetet szülni.

Korunk embere, főleg a nyugati ember, nagyon magányos, kapcsolatokban szegény, és ezért nincs elég levegője ahhoz, hogy életet leheljen a szabadságába, vagy másként mondva, nincs elég vize, amelyben a szabadsága úszhatna és a mély tágasság felé haladhatna. Még sok közösségben is, gyakran azt veszem észre, hogy inkább van szó magányokból összeadódott csoportról, mint szabad szívekről, amelyek párbeszédben és kommunikációban vannak egymással.

Az Úr szolgálójának fia

A 115. Zsoltárnak egy verse számomra az egyik legjobb teológiai definíció a szabadságról: „A te szolgáló vagyok, Uram, szolgáló vagyok, szolgálódnak fia. Te törted szét bilincseimet!” (115,16).

Az Isten gyermekeinek szabadsága ez, egy megszabadított szabadság, ajándékba kapott szabadság, húsvéti szabadság. Akkor válunk igazán szabaddá, amikor Isten megajándékoz bennünket azzal, hogy Őhöz tartozhatunk és az Őbenne és Ővele való kapcsolatban elvezet bennünket erre. Ezért, Ő maga adja meg nekünk, hogy az Ő „szolgálója” neveljen és vezessen bennünket, aki számukra Mária, aki számunkra az Egyház, a keresztény közösség, amelybe a keresztségünk által beleszülettünk, és amely folyton elkísér bennünket, hogy Isten gyermekeinek szabadságára formáljon bennünket, arra a szabadságra, amely annak örül, hogy szolgálhatja az Urat és az Ő üdvözítő tervét.

A közösség, amelyben Isten bennünket arra hív, hogy szolgáljuk Őt, mindnyájan a saját hivatásunk szerint, az „Úr szolgálatának az az iskolája”, amelyet Szent Benedek ír le Regulájában (RB Prol. 45). Ebben a szabadságunk arra van meghívva, hogy „szárnyaló, kitágult szívvel” lélegezzon és növekedjék, hogy „a szeretet elmondhatatlan édességével siessünk előre az Isten parancsainak útján” (Prol. 49). Szent Benedek arra hív, hogy tapasztaljuk meg azt, ahogyan az engedelmség megszabadítja a szabadságunkat, azáltal, hogy kitágul az Istennel és a testvérekkel való közösség szeretetében.

Az Adventi és a Karácsonyi idő, mint az Egyház minden ideje, segíteni akar abban, hogy megtanuljunk Szűz Máriától a Krisztusban lévő valódi szabadságot. Mária megtanít arra, hogy a szabadságunk akkor élő, amikor beleegyezik Isten tervébe, amikor engedelmeskedik Isten tervének. Mit jelent az, hogy Istennek van egy terve? Azt jelenti, hogy az örökkévalóságtól fogva, mindent megújít, mindent újjá teremt (vö. Jel 21,5). Isten nem tud mást tenni, mint új dolgokat, mindig újakat, és nem tud mást, mint megújítani minden teremtményt, amely már létezik. Az életünknek és a létezésünknek minden pillanata, amit ad nekünk, újdonság. Isten mindig megelőz bennünket abban a vágyában, hogy vezessen bennünket és, hogy elvezesse a világmindenséget egy végtelen beteljesedés tökéletességére.

Ha mindennek tudatában lennénk, tehát, ha a hitnek ezzel a tekintetével néznénk önmagunkra és mindenre, akkor örömteli reményben élnénk, legyőzhetetlen reményben, amelyet semmi sem tud összezavarni, mert tudatában lennénk annak, hogy minden a szeretetben teljeseedik majd be, Isten örök szeretetének teljességében.

Mária árnyék nélkül élte meg a beleegyezés szabadságát, az Isten szeretetének tervébe vetett hitnek ebben a reményében. Mi is volt az angyali üdvözléskor az első „fogadalom”, amelyet Mária tett? Az engedelmség fogadalma. Mária először nem gondolt a szüzességre, sem a szegénységre. Megértette, hogy Isten mindenekelőtt a szabadságának a beleegyezését kéri tőle, az ő szabad engedelmségét. Az Úr

megkérdezte tőle, hogy bele akar-e egyezni az ő akaratába, hogy az Igének, Fiának megtestesülése által újjá teremt mindent. Mária pedig, szabadon, odaadta Istennek a szabadságát: „Íme, az Úr szolgálóleánya: legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1,38). Az engedelmisség odaadott szabadság, és amikor a szabadságunkat Istennek adjuk, Ő arra használja, hogy beteljesítse az Ő művét, az Ő tervét, hogy megújítja a világot. Nem a hatalom, sem nem az erő, hanem egyedül az engedelmisség, mint szabadságunk Istennek átadott adománya, ez teszi az életet a csodák eszközévé, Isten művének eszközévé, ami mindig csoda, még akkor is, ha egy fűszálat teremt.

Mária ezt a szabadságot szeretné megtanítani nekünk, ebben akar bennünket megszülni, az Úr Szolgálóleányának gyermekeit, ebben a szabadságban akar bennünket megszülni Anyánk az Egyház. És az Egyházban minden karizma, mint Szent Benedeké, a ciszterci karizma, lényegében az Egyház ezen anyaságának a kifejeződése, amelyen keresztül a Szentlélek arra a szabadságra vezet és nevel bennünket, amely beleegyezik Isten tervébe. Minden karizma a Szentléleknek való engedelmisség egy formája azért, hogy Krisztus megtestesülhessen, itt és most, ebben a világban, hogy megmenthesse.

A vágy, hogy engedelmeskedjünk Isten akaratának, ez a keresztény élet élő lelke, és különösképpen a megszentelt életé. Minden más hiábavalóság, minden más a mi tervünk csupán, amely arra ítéltetett, hogy terméketlenül elveszen.

Gyakran azt gondoljuk, hogy nagy hittel bírni azt jelenti, hogy olyan hitünk van, amely mindent elér Istennél. Valóban, csodáljuk a szenteket, akik hitük által kegyelmeket és csodákat érnek el, és ez is a hit nagyságának egy fontos szempontja. Azonban azt mondanám, hogy van egy még mélyebb szempontja is a hit nagyságának, amelyre csak keveset gondolunk: a legnagyobb hit ugyanis nem az, amely mindent elér Istennél, hanem az, amely megengedi, hogy Isten mindent elérjen nálunk, mindent megkapjon tőlünk.

Ez Ábrahám nagy hite, ez Mária nagy hite. Ábrahám és Mária alapvetően sohasem kértek sok mindent Istentől. Ellenkezőleg, az ő nagy hitük abban állt, hogy megengedték Istennek, hogy mindent kérjen tőlük, és hitték, hogy ez a legjobb dolog számukra és mindenki számára, még akkor is, amikor Isten azt kérte Ábrahámtól, hogy áldozza föl fiát, Izsákot, vagy Máriától, hogy fogadja el csendben Fiának kereszthalálát. Kánában Mária nem igazán erőlteti azt, amit kér. Igazából nem is kér semmit, csak egy megállapítást tesz: „Nincs boruk”. Akkor válik határozottabbá, amikor a szolgálótól azt a magatartást kéri, mint amelyet ő maga is állandóan él: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond” (Jn 2,3-5). A hitét tanítja meg nekik, a módot, ahogyan ő éli a hitét. Alapjában véve ez a módja annak, hogy mindent megkapjunk Istentől, azáltal, hogy megengedjük Istennek, hogy mindent megkapjon tőlünk.

Azt hiszem, hogy itt van leírva a monasztikus engedelmisség lényegi természete, amely nem más, mint hogy végsőkéig elmegyünk a hit engedelmisségében, annak a hitnek az engedelmisségében, amely bízik abban, hogy mindaz, amit Isten kér tőlünk, a saját javunk és mindnyájunk javának megvalósulásáért van. A víz borrá változtatása a Kánai menyegzőn annak a szimbóluma, ahogyan az Isten szolgálatába állított hit

mindnyájunk örömére vezet, és lehetővé teszi Krisztusnak, hogy megmentse és, hogy nekünk ajándékozza a beteljesedést a szeretet és az élet ünnepén.

Itt van számunkra szerzetesek számára a hivatásunk szíve, lényege. Ez minden hívó ember keresztségéből fakadó hivatása is, amelyet mi mindennél előbbre helyezve és radikálisan élünk, legalább is szándékunk szerint, mint vágyat, mint kérést. Szent Benedek Regulája megtanít bennünket arra, hogyan éljük ezt a máriás radikalitást az engedelmes hitben, amely lehetővé teszi Krisztusnak, hogy megmentse az emberi közösség ünnepét.

Találkozás és küldetés

De hogyan tudjuk magunkat az életnek erre a teljességére ránevelni és hogyan tudjuk mindezt nyitott készséggel élni?

Néhány hónapja, mélységesen megszólított és azóta is segít nekem az, ahogyan szent Pál elbeszéli a jeruzsálemi zsidóknak az ő első találkozását Krisztussal. Ebben ugyanis feleleveníti azt a kért kérdést, amelyet Jézusnak tett föl: „Ekkor történt, hogy amint az úton Damaszkusz közelébe értem, az égből hirtelenül nagy fényesség vett körül. A földre zuhantam, és egy hangot hallottam, amint megszólított: Saul, Saul, miért üldözöl? Megkérdeztem: Ki vagy, Uram? Így folytatta: Én a názáreti Jézus vagyok, akit üldözöl. Útitársaim látták a fényességet, de a hangot nem hallották. Megkérdeztem: Mit tegyek, Uram? – Állj fel, és menj Damaszkuszba – felelte az Úr –, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.” (ApCsel 22,6-10)

„Ki vagy, Uram?”

„Mit tegyek, Uram?”

Ez a két kérdés alapvető fontosságú az életben. Ezek azok a kérdések, amelyekkel lényegében beleegyezzünk a Krisztussal való találkozásba, és amelyekkel azt kérjük, hogy ez a találkozás lenyomatként ívódjon bele az életünkbe és kifelé is mutakozzék meg az életünkben.

Tarsusi Saul ezzel a két kérdéssel az egész keresztény erkölcsöt összefoglalja: egy kérdés arra vonatkozóan, hogy „mit kell tennünk”, elválaszthatatlanul egy másik kérdéstől, amely arra irányul, hogy Krisztust megismerje, és kéri Krisztustól, hogy mutassa meg önmagát.

A vágy, hogy valakiről megtudjuk, hogy ki ő, megegyezik azzal a vágygal, hogy szeretnénk kapcsolatban maradni ezzel a személlyel. Csak ebből a kifejezett kapcsolat-vágyból kiindulva – ez lényegében az Istent kereső ember imája – csak ebből kiindulva kap értelmet a kérdés: „Mit tegyek, Uram?” Ez a kérdés így annak a kifejeződése lesz, hogy készek vagyunk arra, hogy a Krisztussal való találkozás átalakítsa az életünket, arra, hogy a hit betöltse (informálja) és átformálja az életünket. Saul, aki, mint Szűz Mária, ugyanabban a zsidó vallásosságban nevelkedett, rögtön megérti, hogy a Misztériummal való minden találkozásnak engedelmisségben kell beteljesednie, beleegyezésben, amely megengedi a Misztériumnak, hogy behatoljon a lét testébe.

„Menj Damaskuszba!”

„Mit tegyek, Uram?”. Mit felel Jézus annak, aki komolyan veszi a Vele való találkozást és megkérdezi annak az új útnak az irányát, amelyen a találkozástól fogva el kell indulnia? Jézus válasza, amelyet Saulnak ad, alapvetően eléggé különös: „Állj fel, és menj Damaskuszba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.” (ApCsel 22,10). Ez a Krisztus, aki vette a fáradságot, hogy kirobbanó fényességben megjelenjék Saulnak, egyfajta isteni hatalommal és erővel, miként egy ószövetségi teofániában, ez a Krisztus, aki személyesen beszélt vele, és aki rendkívüli módon megmutatta magát neki, nem magyarázhatta volna maga is el Saulnak, hogy mit kellene tennie? Nem nyilatkozathatta volna ki Pálnak misztikus módon az ő útját, miként éppen önmagát is kinyilatkoztatta neki? Később tesz is vele ilyet, de most Sault el kell vezetni Damaskuszba és a damaskuszi keresztény közösséghez, ennek a közösségnek szegény és egyszerű „plébánosához”, Ananiáshoz, aki segít majd neki, hogy megértse hivatása útját, azt, amit Isten akar tőle. Érdeemes észrevennünk, hogy a damaskuszi közösség éppen az a közösség, amelyet Saul, három perccel azelőtt még teljes szívből gyűlölt, olyannyira, hogy azért ment, hogy elpusztítsa. Saulnak mégis egy olyan helyre van szüksége, és olyan személyekre, akik megtanítják neki, hogy megismerje az Úr Jézust, akit üldöz, akit nem szeret, és akit sohasem ismert volna el, mint életének útja, igazsága és élete. Amit Saul le akart rombolni az lett a követendő ösvény, a szabály, amelynek engedelmeskedhet, a csoport, amely őt elkíséri, hogy valóban beteljesedjék rajta az Úr terve.

Számomra itt van a keresztény esemény egyik legkülönlegesebb aspektusa: hogy Krisztus azt választja, amit mi el akarnánk távolítani, azt, ami zavar, és ami a leginkább visszataszít. Éppen ezt választja annak helyéül, ahol a Vele való találkozás életünk világos és biztos útjává válik számunkra.

Miért van az, hogy a saját közösségünk mindig úgy tűnik számunkra, hogy tele van hibával és nincs a hivatásának magaslatán? Miért van az, hogy az előljáró, a testvérek, akikkel közvetlenül meg kell osztanunk az életünket, ők tűnnek számunkra a lehető legkevésbé alkalmasoknak arra, hogy biztosítsák a boldogságunkat, és gyakran éppen velük okoz a legtöbb gondot az, hogy együtt éljünk?

Valójában mindez olyan, mint a damaskuszi közösség a tarzusi Saul számára. Mindez az a hely, ahová Krisztus küld bennünket, hogy beteljesítse a találkozásunkat Ővele, Ővele az üldözöttel, a megfeszítettel, a nem szeretettel, akit mindenekelőtt mi magunk üldöztünk, feszítettünk meg és nem szerettünk.

Képzeld el milyen nagy alázattal, milyen tisztelettel és milyen megbánással kellett Saulnak a damaskuszi közösségre néznie ez után az élménye után. Milyen nagy meglepődéssel kellett észrevennie magán, hogy tele van gyöngéd szeretettel a keresztények e szálnalmas kis csoportja iránt, amelyet, néhány nappal ezelőtt lerombolni készült farizeusi gögjének vak arroganciájával.

A Jézussal való találkozás tudatának bennünket is ugyan erre a gyöngéd szeretetre és tiszteletre kell elvezetnie, hogy így tekintsünk az Egyház azon helyére, az életünk és a hivatásunk azon helyére, ahová az Úr küldött minket. Csak így lesz a találkozás testté, hússá a mi húsunkból, és mi magunk is, miként Pál, így válunk apostolokká, tanúivá az Ő fényének és isten-emberi szépségének, amely képes átalakítani a világot.

Ha mindezt tudatosítjuk magunkban, elkezdjük gyöngéden szeretni annak a helynek minden korlátoltságát és a behatároltságát, ahová tartozunk és ahová küldtek minket, a közösségünket, a testvéreinket, jelenlétünk és küldetésünk helyeit és körülményeit. Föl fogjuk fedezni ott a Krisztussal való barátság kincsét, a Vele való találkozás ragyogását, amely kezdetben vakító fény volt, és amely ennek a társaságnak köszönhetően, ahová küldött minket, új tekintetté válik, olyan tekintetté, amelyben Jézus jelenléte úgy nyilvánul meg, mint szelíd fény, amely lehetővé teszi, hogy mindent és mindenkit az Ő gyöngéd szeretetével lássunk.

Családias kapcsolat Jézussal

Láttuk, hogy Jézus rábízta Sault Damaszkusz szegény „plébánosára”, Ananiásra. Ez utóbbi, noha csak rövidre tűnik fel az Újszövetség színpadán, nem lehetett sem nem túl intelligens, sem nem túl bátor. Valóban, először elkezd tájékoztatni Jézust Saul múltjáról, mintha Istennek szüksége volna arra, hogy megismerje őt, és attól fél, hogy Saul mégsem tért meg igazán és hátha azért jön, hogy letartóztassa (vö. ApCsel 9,10-19). Ananiás tehát „sem nem sas, sem nem oroszlán”. Azonban van benne egy olyan alapvető tulajdonság, amely minden hibája és gyengesége fölé emeli őt: végtelenül bizalmas kapcsolatban van Jézussal. Úgy beszélnek egymással, mint régi barátok. Ananiást egyáltalán nem lepi meg, hogy Jézus megjelenik neki és beszél hozzá. Úgy felel Neki: „Itt vagyok, Uram!” (ApCsel 9,10), mintha egy „Halló!”-val fölvenné a telefont. Számára Jézus egy családias jelenlét, oly gyakori jelenlét, hogy benne lakik a napjaiban, mindennapi életében.

Egy ilyen jelentéktelen emberre bízta Jézus Pál megtérését és első lépteit, olyan valakire, aki később nem lesz a fő apostolok, misszionáriusok vagy vértanúk egyike, rábízta az egyik legnagyobb, legtermékenyebb, leginkább tisztán látó és legbátrabb apostolt, aki valaha is élt az Egyházban. Ahhoz, hogy növekedjünk a megtérésünkben, hogy lehetővé tegyük, hogy a találkozásunk Krisztussal életutunkká válhasson, azok tudnak leginkább hozzásegíteni bennünket, akiknek az életében Jézus ilyen családias módon van jelen. Ezen a téren, gyakran egy gyermeknek, vagy egy nénikének nagyobb a hatalma, mint a „fontos” embereknek.

Mindez segít azt is megértenünk, hogy a Krisztussal való családias kapcsolatunk minden tanúságtételünk gyümölcsözőségének gyökre és lényege. Pál nagy lesz, a föld határáig hirdeti Krisztust, korának és korunknak földrajzi, emberi, vallási, kulturális és lelki „perifériáig”, de sohasem fogja elfelejteni első mesterének, vagy inkább atyjának életre szóló, egzisztenciális tanítást, katekézisének, aki őt megkeresztelte Damaszkusz közösségében. Az ő egész nagy küldetését úgy éli meg, hogy folyton ápolja a Krisztussal való családias kapcsolatot, mert elsőként Krisztus maga az, aki ezt

ápolja ővele. Ő is, mint Ananiás, nem lepődik meg, hogy a Misztérium megjelenik neki, hogy egészen egyszerűen tudtára adja, mint egy barát, mint egy atya: „Ne félj, hanem beszélj, és ne hallgass! Én veled vagyok” (ApCsel,9-10).

A Krisztussal való családi, bizalmas kapcsolatban fedezzük föl azt az erőt, amely az Ő irántunk és mindenki iránt tanúsított gyöngéd szeretetéből fakad. Innen hív bennünket is arra, hogy újra bátorságot és bizalmat merítsünk a mi utunkhoz. Néha a közösségeink törékenysége és a nehézségek láttán, amelyek gyakran hatalmasak, és azokban a helyzetekben, amelyekkel szembe kell néznünk, félünk attól, hogy engedelmessé váljunk hivatásunk küldetésének. Szükségünk van arra, hogy újra rátaláljunk az Úrral való találkozás családi meghittségére és bátorítsuk egymást, hogy visszatérjünk ehhez a forráshoz. Miként a karácsonyi éjszaka pásztorai, akik egymást biztatták: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk a valóra vált beszédet, amit az Úr tudtunkra adott!” (Lk 2,15).

Karácsony éjszakáján, Isten családi közösségre lépett az emberrel, minden emberrel, és örökre – bármely helyzetben, bármely körülmények között legyen is. Ez a Karácsony segítsen bennünket abban, hogy újra rátaláljunk a mindennapi családi kapcsolatra Jézussal, hogy kölcsönösen örömmel ajándékozzuk ezt a bensőségességet egymásnak, és mindent bizalommal teli és engedelmes szabadságban éljünk, ennek a tapasztalatnak a gyöngéd szeretetében.

Örömteli karácsonyt és boldog Újévet mindnyájatoknak!

*Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát*